

ZÁRÓBESZÁMOLÓ

Bicskei Bianka

Készült a Keleti Üzleti Akadémiai Központ (OBIC) hallgatói mobilitási programjának keretében

2019/2020 tavaszi félév

Záróbeszámoló

Bicskei Bianka

Turizmus-menedzsment mesterszak, Kereskedelmi, Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Kar

Az egyetemről

A Kookmin University Dél-Korea legnépesebb városában és egyben fővárosában, Szöulban található. Az egyetemnek több mint 23.700 diákja van, ebből körülbelül 2.800 nemzetközi diák. A Kookmin University (KMU) az első magánegyetem a Koreai Köztársaság Japán hatalom alól történő felszabadítása után. A KMU-t 1946-ban alapították a Koreai Köztársaság ideiglenes kormányának kabinetttagjai, Kim

Gu, Soang Jo és Shin Ik-hee, akik megállapodtak abban, hogy nagy vezetőket képeznek a Koreai Köztársaság számára.

Egyéb érdekesség, hogy míg a legtöbb egyetem épületei igen magasak, a Kookmin University-n maximum 5 emeletesek vagy annál alacsonyabbak. Ennek oka, hogy a város ezen területén az épületek magassága korlátozva van.

Egyetlen kivétel a Bugak Hall, amely még a szabály létrejötte előtt épült. Mivel az iskola egy hegyen van a Bugak Hall liftjéből gyönyörű kilátás nyílik a városra.

Ahogy bejártam a kampuszt, minden alkalommal belebotlottam 1-1 vörös, foltos macskába. Mint kiderült ezek a Kookmin macskák, melyeket a diákok dédelgetnek. Még egy külön diákkört is alapítottak, aminek tagjai gondozzák a cicákat, hogy boldogan éljenek a kampuszon, mindig legyen élmük és meleg lakhelyük. Az iskola egyik végében pedig egy hatalmas vörös macska szobrot állítottak mint az egyetem egyik szimbóluma.

Az egyetemen rengeteg szakirány megtalálható a jogtól kezdve, a dizájn és művészeteken át egészen az erdőtudományig. Engem a BGE-n tanult tárgyait alapján a vállalati gazdálkodás szakra osztottak be, de ettől függetlenül szinte bármelyik kurzust választhattam, legyen az angol vagy éppen koreai nyelven. Mivel nagyon sok kínai diákot is fogad az iskola, ezért kínai nyelven is meghirdettek tárgyakat. Sajnos koreai tudásom még messze nem tökéletes, így főleg angol nyelvű kurzusokat választottam, mint például vásárlói magatartás, szervezeti viselkedés, nemzetközi gazdálkodás, illetve természetesen koreai nyelv.

Nagyon kíváncsi voltam mennyire eltérő az oktatás Magyarországhoz képest és azt tapasztaltam, hogy nem annyira különbözik a kettő. Ugyanúgy sok a csoportmunka és a prezentációs előadások mind a tanárok, mind pedig a diákok részéről. A

legszenbetűnőbb az osztályozási módszer, mely kissé drasztikusnak tűnik számomra. A következő jegyet lehet megszerezni hasonlóan az amerikai rendszerhez: A+, A, B+, B, C+, C, D+, D, F. Minden kurzusra meg van adva az iskolai vezetés által, hogy hányan kaphatnak jeles, jó, közepes jegyet és így tovább. Ez a helyzet egy kisebb felháborodást okozott az egyik kurzuson. A feladat prezentációkészítés volt és minden prezentáció nagyon jól sikerült. A diákoknak értékelniük kellett egymás előadását és besorolni őket, ki milyen jegyet kapjon, azonban kötelező volt néhány csoportot jó, illetve közepes jeggyel értékelni, akkor is, ha a teljesítményük jobbat érdemelt volna. Ez a módszer számomra igen kiábrándító volt, habár a diákokat nagyobb aktivitásra sarkallta. Szerencsére a vírus miatt ebben a félévben az iskola engedékenyebb volt, és a tanárnő is olyannyira elégedett volt mindenki prezentációjával, hogy ezt jelezte is a vezetőségnek, így mindenkinek sikerült jó jegyet kapnia. Valamilyen szinten érthető ez a versenyképességre ösztönző rendszer, hiszen Korea népessége több mint 50 millió fő, melyből 10 millióan élnek csak Szöulban, ez Magyarország teljes lakossága. Ha mindenki könnyen kitűnő értékelést kaphatna, nem tudnának a cégek különbséget tenni a munkakereső fiatalok között.

Nem csak az oktatás, de maga az egyetem elrendezése is nagyon más. Otthon hozzászóktam, hogy néhanapján át kell sétálnom a Markó utcából az Alkotmány utcai épületbe, de ezt leszámítva igazából mindig egy épületben volt minden órám. A BGE épületei elszórva találhatók a város több pontján, itt azonban ez nem így van. Az összes kar épülete egy helyen van, hozzávetőlegesen 222.584 m²-en és minden megtalálható a kampuszon, amire egy diáknak a mindennapokban szüksége lehet, mintha egy mini város lenne. Ez nagyon jól jött, mivel az iskola Szöul északi részén helyezkedik el a városhatárnál, hegyekkel körbe véve, így a környezet inkább egy nyugodtabb, kissé vidékies hangulatot tükröz a nyüzsgő, belvárosi utcákkal ellentétben.

Orientációs nap

Maga a beköltözés a kollégiumba is igen kalandos volt. Első körben egy ideiglenes kétágyas kollégiumba osztottak be. Ez a koronavírus elleni intézkedések közé

tartozott. Minden diák egyedül volt a szobában és minden nap kétszer, reggel 10-kor és este 8-kor megmérték a hőmérsékletemet, de végig szabadon lehetett jönni-menni bármikor. Az én szobám a 10. emeleten volt, remek kilátással a városra. Ez az elkülönítés két hétig tartott, majd ezután átköltözhettem a végleges kollégiumba a kampuszon. A költözés napján bóröndjeinket külön kocsival átszállították, amiket az orientációs nap után lehetett átvenni.

Ebben a félévben egy rövidített, pár órás orientációra került sor, ahol egy előadás keretében bemutatták az iskolát, az online rendszert, hogyan nézhetjük meg az online órákat, majd pedig kisebb csoportokra bontottak minket. A csoportokkal néhány feladatot kellett elvégezni az iskola területén. Volt kvízverseny, vicces fotó készítés és egyéb játékok. A verseny végén minden csoport egy kisebb ajándékot kapott. A mi csoportunk harmadikként végzett. A kedvencem a vicces fotó készítése volt, melyen az Oscar díj-nyertes koreai film, az Élősködők plakátját próbáltuk több-kevesebb sikerrel feleleveníteni.

Az orientációs napot követően, hosszas procedúra után este 10 óra körül végre beköltözhattünk a végleges kollégiumba. A szobán két orosz, illetve egy fehérorosz lánnyal osztoztam. Mindenkinek meg volt adva, hogy a szoba melyik részét kell takarítani, amit heti egyszer, hétfőnként este 11 órakor ellenőriztek és névsort olvastak. Bizonyos időközönként pedig egy takarítócég lefertőtlenített minden szobát. A kollégium épületében egy éjjel-nappal nyitva tartó önkiszolgáló kisbolt is volt, melyet belépőkártyával lehetett kinyitni. Ezen kívül olvasóterem, közösségi tér,

egy kisebb konditerem is helyt kapott, de sajnos a tűzesetek miatt konyha már nem volt elérhető. De a környéken akadt néhány étterem, illetve az egyetem is, így nem volt túl nagy probléma a konyha hiánya.

Koronavírus kihívásai

Maguk a tanórák 2 hét késleltetéssel indultak online. Habár mindenki reménykedett, hogy nemsokára megkezdődhetnek a rendes órák, erre nem került sor. A féléves és év végi vizsgák is online zajlottak, és a prezentációkat is online kellett megtartani. Ez a félév azonban különösen nagy kihívást jelentett mindenki számára, legyen az diák vagy tanár. Igen különleges élmény volt ezt ebben az országban megélni, hiszen Dél-Korea az első országok közé tartozott, ahol magas volt a fertőzöttek aránya, azonban a rendkívüli intézkedések, a sok tesztelés és a kiemelkedő egészségügyi rendszer miatt a halálozások száma egész alacsony a mai napig. Megközelítőleg 1,5 millió tesztet végeztek el, melyből 13.000 bizonyult pozitívnak és összesen 292 haláleset történt. Az egész világban elterjedt, mennyire hatásosan kezelte Korea a járványhelyzetet, ez pedig engem is megnyugvással töltött el. Ráadásul a kormány által hozott szabályban az is szerepelt, hogy ha egy külföldi Koreában kapja el a vírust, akkor az ország állja a kezelési költségeket. Ez az információ is nagyban hozzájárult, hogy biztonságban érezzem magam itt még egy ilyen félelemre okot adó helyzetben is. Az első 2-3 hónapban épp ezért próbáltam betartani a kijárási korlátozást és nem menni olyan területekre, ahol túl sok az ember, bár ez egy ekkora lakosú városban kissé nehézkes. Itt már akkor is kötelező volt a maszk hordása, amikor a legtöbb országban még épphogy csak felvetette a fejét a vírus. Mivel ennyire megnőtt a kereslet a maszkok iránt, ezért az állam a születési dátum utolsó számjegye alapján megszabta, melyik nap ki mehet gyógyszertárba maszkot venni, melyet csak koreai személyigazolvánnyal, illetve külföldi tartózkodási engedéllyel kellett igazolni. És így is legfeljebb heti 2 maszk vásárlása volt megengedett.

Akinek nem volt lehetősége gyógyszertárban KN95 típusú maszkot vásárolni, az utcai árusoknál, online, illetve kisboltokban vehetett átlagos sebészi maszkot. A járvány csúcspontján tömegek álltak sorban már kora reggel maszkokért szinte minden gyógyszertárnál. A megbetegedések csökkenésével már heti 3 maszk volt megengedett, bármelyik napon. Ami az éttermeket illeti, sok hely bezárt, de nem volt annyira drasztikus a változás. Konditerembe pedig ugyanúgy lehetett járni maszk viselése mellett. Azonban néhány helyen, főképp a bevásárlóközpontokban és turista látványosságoknál igencsak megcsappant az emberek létszáma, mint ahogy a képen is látható.

Az új koronavírusos esetekről minden nap, akár napi többször is egy igen hangos vész SMS-t kaptam az államtól, a város melyik területén azonosítottak új beteget.

Az élet Koreában

Korea akkor sem tud csalódást okozni, ha közlekedésről, ételről vagy turizmusról van szó.

A közlekedéshez, Londonhoz hasonlóan, egy kártyát kell használni, melyet automatáknál lehet feltölteni készpénzzel vagy pedig utólagosan rendezni a számlát. Ez a kártya érvényes metróra, buszra és még taxira is nem csak Szöulban, de bárhol az országban. Használatával minden alkalommal 100 won kedvezményt kapunk és az átszállásokért sem számít fel extra költséget, ha ez 30 percen belül történik. Szöulnak hatalmas metrórendszere van 12 vonallal. Habár a metró a leggyorsabb módja a közlekedésnek, én mégis inkább a buszozást részesítettem előnyben, mert az iskola közelében nincs metróállomás, és mert nyáron nekem személy szerint túl erős a légkondicionálás a metrókocsikban. A buszok között 4 fajta létezik: kék, zöld, sárga, piros. A kék busz hosszabb menetidejű több városrész között, a zöld egy városrészen belüli, a piros az expressz busz más környező városokba, a sárga pedig a városközpontban és külvárosi területeken közlekedik és a díjuk is eltérő. Az első néhány napban kisebb nehézséget okozott a buszra felszállnom, mivel egy buszmegálló nagyon hosszú, akár 6-7 busznak is van hely megállni, így könnyű őket lekésni. Arra is figyelni kell, hogy amikor a busz megérkezik egy kisebb megállóba, és éppenséggel egyedül várunk, ajánlott jelezni a buszsofőrnek egy intéssel, hogy fel

kívánunk szállni, mert ha nincs leszálló, és mi mint váró utasok nem jelezzük felszállási szándékunkat, nagy valószínűséggel nem fog megállni a busz. Nem egyszer szalasztottam el buszt ebből az okból kifolyólag, de szerencsére gyorsan beletanultam.

Koreában a közlekedésnél csak az ételek jobbak. A leggyakoribb ételek közé tartozik a bibimbap, ami rizs összekeverve zöldségekkel, tojással és szezámolajjal. A tálban külön vannak egymás mellett az összetevők, ezeket magunknak kell összekeverni, amivel én legelőször nem voltam tisztában, így elsőre olyan semmilyennek éreztem az ételt. De miután rájöttem hogyan is kéne valójában enni, az egyik kedvenc fogásommá vált. Az éttermekben rendszerint különféle köreteket kapunk, mint például kimchi-t, ami lényegében erjesztett káposzta és rengeteg fajtája létezik. Ez a zöldség minden ételhez passzol napszaktól függetlenül.

Ebben a félévben volt szerencsém mind a telet, tavaszt és nyarat is megtapasztalni Koreában. Ha választanom kéne, melyik volt a legjobb, mindenképp a tavaszt mondanám. Habár az éjszakák hidegek, nappal pont megfelelő a hőmérséklet várost nézni, kirándulni vagy úgy sétálgatni. Nem mellesleg tavasszal virágoznak a cseresznyefák, melyek mindenhol megtalálhatók szerte a városban és virághullatásuk különösen szép látványt nyújt főleg éjszaka, amikor szinte világítanak a virágszirmok. Ezt a látványt az iskola kampuszán élvezhettem, ahol végig az út mentén ilyen fákat telepítettek.

Szöulban rengeteg hely van, amiket érdemes meglátogatni. Ilyen például a Namszan-hegy, Szöul négy belső hegyének egyike, az egykori erődfalon belül található déli fekvésű hegy. Neve szó szerint azt jelenti: „déli hegy”. Itt található a

kilátója miatt népszerű N Seoul Tower és a Namszangol hanokfalu is. Az én kedvenc helyem a városon végigfutó Cheonggyecheon, ami a Han folyón keresztül belefolyik a Sárga-tengerbe. Éjszaka a legszebb a látvány. Itt leülhetünk csodálni a fényeket, magas épületeket és a patak végében kiépített vízesést. Innen átsétálhatunk a Gwanghwamun térre, melynek végében található a híres Kjongbokkung palota. Ha pedig

valami modernebbre vágyunk, akkor mindenképp látogassuk meg a világ 5. legmagasabb épületét a Lotte Towert. Szöul egy hatalmas metropolisz, ami néha kissé nyomasztó is tud lenni az állandó autók zaja, a sok ember és a számomra már túl magas épületek miatt. De szerencsére a városon belül is vannak hatalmas parkok, ahol egy rövid időre elmenekülhetünk a nagyváros elől. Erre a célra a Szöul erdő vagy a Bukhansan nemzeti park tökéletes választás lehet. Ha pedig ez sem elég, akkor látogassunk el a Jeju szigetre. Repülővel mindössze 1 óra az út. A Jeju szigeten csak két napot töltöttem, de ebbe a két napba is sok minden belefért. Felmásztunk a Seongsan Ilchulbongra, mely egy vulkánkitörésekből alakult kráterszerű csúcs. Itt megjegyezném, hogy ajánlatos bekenni magunkat bőven naptejjel, mert nem számít mennyire nincs meleg, ezen a hegyen rendkívül egyszerű leégni, ezt sajnos meg is tapasztaltam. A Jeju szigetről komppal 15 perc alatt áthajóztunk az Udo nevű kis szigetre,

ahol egy hop-on hop-off túra busszal körbeutastuk a körülbelül 1000 fő lakosságú szigetet. A 4 állomáson 4 partot láthattunk 4 féle homokkal. Ezek közül az egyik fehér mészkavicsos homok Korea nemzeti

kincsének számít. Ezekből a homokokból be is gyűjtöttem egy-egy kis zacskónyt mint szuvenir. Arra azonban nem gondoltam, hogy ez a reptéren vissza Szöulba gondot okoz majd, de szerencsére miután kipakoltatták velem a táskámat és elmagyaráztam, hogy a zacskóban lévő por csak homok a tengerpartról, tovább

engedtek. Nagyon szeretnék még Jejura visszamenni, mert annak ellenére, hogy egy kis sziget, rengeteg az élmény és látványosság.

Őszintén szólva élményeim felét sem sikerül átadnom ebben a beszámolóban, mert annyi minden van, amit ki lehet próbálni, hogy talán csak egy 10 kötetes enciklopédia sorozatba férne csak bele. Az biztos, hogy számomra ez az ösztöndíj program nagy jelentőséggel bírt így az utolsó félévemben, és sokat segített abban, mivel szeretnék foglalkozni a jövőben. Koreát pedig csak ajánlani tudom minden utazni vágyónak, én ismét nem csalódtam és már várom a következő alkalmat, amikor visszajöhetek.